

Púť kňazov na hore Butkov
Sviatok Nášho Pána Ježiša Krista, najvyššieho a večného kňaza
28.5.2026

Drahí spolubratia v biskupskej, kňazskej a diakonskej službe, zasvätené osoby, milí pútnici, drahí bratia a sestry, dnes sme vystúpili na horu Butkov Nie iba fyzicky ale aj duchovne. Ďakujem pánu farárovi Petrovi Holbičkovi, ktorý je rektorom tohto Skalného sanktuária Božieho milosrdenstva za pozvanie.

Hora v Svätom písme nikdy nie je náhodným miestom. Na hore človek opúšťa hluk doliny, aby mohol jasnejšie počuť Boha. Na hore Mojžiš prijíma Boží zákon. Na hore Eliáš spoznáva Boží hlas v tichom vánku. Na hore sa Ježiš Kristus premieňa. A napokon na hore Kalvárie prináša obeť za svet.

Aj my dnes stojíme na hore Butkov, avšak nie ako turisti, nie ako účastníci podujatia. Sme tu ako pútnici. Sme tu ako tí, ktorých Pán Ježiš pozval na chvíľu vystúpiť vyššie — nad každodennosť, nad únavu, nad povinnosti — aby sme sa znovu dotkli podstaty nášho života a povolania. Cirkev nám dnes, na sviatok nášho Pána Ježiša Krista, najvyššieho a večného kňaza dáva mimoriadne hlboké evanjelium. Božieho Syna nevidíme ako káže zástupom. Nevidíme ho robiť zázraky. Nevidíme triumfujúceho Krista. Vidíme ho v Getsemanskej záhrade. Unaveného. Smutného. Zápasiaceho. Modliaceho sa: „Moja duša je smutná až na smrť.“ To sú slová, ktoré nás možno až znepokojujú. Pretože odhaľujú Kristovo ľudské vnútro. Ježiš neskrýva bolesť. Neskrýva úzkosť. Neskrýva ťažobu kalicha, ktorý má prijať. Práve v tom sa odhaľuje tajomstvo jeho kňazstva. Dnes totiž neslávime sviatok „úspešného“ Krista podľa ľudských predstáv. Slávime Krista —kňaza, ktorý vstupuje do obety. Kňazstvo Krista sa rodí v poslušnosti Otcovi. „Otče môj, ak je možné, nech ma minie tento kalich. No nie ako ja chcem, ale ako ty.“

Bratia kňazi, myslím si, že každý autentický kňaz raz príde do svojej Getsemanskej záhrady. Možno nie navonok dramatickej. Ale vnútornej. Do chvíľ, keď cíti únavu. Keď nesie samotú. Keď zápasí s nepochopením. Keď sa modlí a nevidí ovocie. Keď dáva viac, než má síl. Keď ho zabolí prístup biskupa, alebo spolubratov, či farníkov.

Dnešná doba nie je pre kňaza jednoduchá. Možno sme vyrastali v časoch, keď kňaz požíval prirodzenú autoritu. Dnes je spoločnosť skeptická. Kritická. Niekedy zranená. Niekedy nahnevaná. A treba úprimne povedať — aj vinou nás, ľudí Cirkvi. No práve preto je dnešný sviatok taký dôležitý. Lebo nám pripomína, že podstatou kňazstva nikdy nebola spoločenská prestíž. Podstatou kňazstva je Kristus. Kristus dnes nesedí na tróne, ale na kolenách v Getsemanskej záhrade. To je obraz kňaza.

Bratia, možno je veľmi symbolické, že sme dnes mnohí tu vystúpili pešo. Krížovou cestou. Nie pohodlne až hore autom. Akoby nám samotná cesta chcela pripomenúť: kňazstvo nie je výťah k pohodliu. Je to cesta nasledovania Krista. A predsa — aká zvláštna je dnešná atmosféra. Nie je v nej smútok. Je v nej pokoj. Bratstvo. Prečo? Pretože Kristovo kňazstvo je láska, ktorá sa daruje. Svet veľmi potrebuje takýchto kňazov. Nie dokonalých. Ale pravdivých. Nie „manažérsky zdatných“, ale mužov modlitby a duchovných otcov. Dnešný človek možno často kritizuje Cirkev. Ale v hĺbke srdca stále túži po duchovnom otcovi. Po človeku, pri ktorom cíti pokoj, vieru, blízkosť Boha. A to nevzniká marketingom. To sa rodí v Getsemany. V tichu modlitby. V zápase o vernosť. V každodennom „áno“, ktoré nikto nevidí.

Drahí bratia a sestry, je veľmi silné, že dnešné evanjelium obsahuje aj inú bolestnú scénu: apoštoli spia. Ježiš ich prosí: „Ostaňte tu a bdejte so mnou!“ A oni zaspávajú. Koľkokrát sa možno aj kňaz cíti sám. Koľkokrát nesie veci, o ktorých nikto nevie. Koľko vnútorných bojov zostáva skrytých. Kňazstvo nestojí na našej sile. Stojí na Kristovi.

Bratia a sestry, dnes sa často hovorí o kríze kňazstva. Ale možno najhlbšou krízou nie je nedostatok kňazov. Možno je ňou nedostatok modlitby za kňazov. Kňaz nie je stroj na sviatosti. Je človek, ktorý potrebuje bratstvo. Potrebuje modlitbu. Preto je veľmi krásne, že dnešná púť nie je iba „pre kňazov“, ale aj modlitbou za kňazov.

Drahí spolubratia, ďakujeme vám za vašu službu, za hodiny v spovednici – ste sprostredkovateľmi zázraku odpustenia, za návštevu chorých, za sprevádzanie mladých, za prípravu snúbencov, za záchranu manželstiev...

Vy ste dnes mužmi Getsemany. Ďakujem vám za vaše zápasy, za vašu vernosť, za vašu vytrvalosť. Drahí bratia, dovoľte mi dnes povedať jednu veľmi jednoduchú vec: nebojme sa zostať Kristovými kňazmi aj v dobe, ktorá nerozumie kňazstvu. Svet nepotrebuje „superhrdinov“. Potrebuje mužov pripodobnených Kristovi. Mužov, ktorí sa živia Euchristiou, ktorí sa živia Božím slovom, ktorí zostávajú pokorní, ktorí odpúšťajú nielen vo sviatosti zmierenia, ale aj osobne odpúšťate, lebo len tak Ježiša Krista prinesieme druhým.

Práve dnes táto hora Butkov bude pre nás všetkých pripomienkou, že o pravdivosti kňazstva sa rozhoduje v Getsemanskej záhrade. V okamihu, keď kňaz znovu povie: „Pane, nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.“ Ak túto vetu budeme žiť — naša služba bude požehnaná. Ak túto vetu bude žiť rodina — obstojí v skúškach. Ak túto vetu bude žiť Cirkev — zostane verná Kristovi.

Na záver prosím: modlite sa za nás kňazov. Boli sme povolaní niest' veľké tajomstvo v krehkých nádobách. Preto potrebujeme vaše modlitby. A my kňazi sa dnes modlime jeden za druhého, aby sme nikdy nestratili srdce pastiera. Nech Ježiš Kristus, najvyšší a večný Kňaz, obnoví v nás radosť z povolania, vernosť v skúškach a pokoj v službe. Amen.